

શ્રી ધર્મ ગીતાવણિ

ગુમાનલાલ તહારલાલ

મુગ ડેલી (અંકલેશ્વર)

૧૭ ૩. ૦-૪-૦

પ્રકાશક

(શ્રી જીવજ્ઞા પ્રબોધક મંડળ તરફથી)

જોડુલાલ દાજીલાલ દેસાઈ

સોનીકળીયા, મુરત.

સુરત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

નિવેદન.

આ નાનકડું પરંતુ સ્ત્રી સમાજને જાતિ ઉપયોગી પુસ્તક તેના તરફથી અમને પ્રકટ કરવા માટે સોંપવામાં આવ્યું છે. તેમજ તેની સાથે થોડીક આર્થિક સહાય આપવાની પણ કૃપા કરી છે. તદ્દરહુ પુસ્તક પ્રકટ કરવામાં લેખકે તથા પ્રકાશકે જે શ્રમ લીધો છે તે સદ્ગળ થાય. તથા આ પુસ્તકનું વાંચન મનન સ્ત્રી સમાજમાં પ્રવિચિત, પણ લાભપ્રદ થઈ પડે એવી સદ્મિત્રાવા છે.

—પ્રકાશક.

આ પુસ્તક સુરત જરાનપુરી બાગળ કૃષ્ણ આચાર્ય શ્રી “અનાવિસ”

પિન્ડીંગ પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે કાપ્યું.

તથા

છાત્રભાઈ દાઝભાઈ દેસાઈએ સોનીદળીયા સુરતમાં આપેલી

સત્સંગ એડિશનમાંથી પ્રકટ કર્યું.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૫૨૬ વર્ષિક

પુસ્તકનું નામ સ્વામીનારાયણ

વિષય ૬-૧૪

અર્પણ પત્રિકા.

મા મને જન્મ આપ્યો નિશા દિવસ સંભાળીઓ,
 તુ માર્ગ દુઃખી મહારા સુખે પ્રાણ સમાના પાળીઓ.
 જી સેવા કાંઈ નથી બદલો. તુંજ ક્યાંથી વળે-
 સ હું. બહેનો સુધરસે. પદ્મ પુનમ તે જુવને ફળે.
 તુ અલ્પ સેવા મુતની વ્યથિત મા “શ્રી” મામને,
 જા પ્રભુવી એજ માગું તું બ્યાં હોય ત્યાં સુખી મળે.

પ્રભુ કૃપાથી અને ગુરુ દેવની મૃત્યુથી આ ગીતાવળિ કે જેમાં આર્થ બહેનોના ધર્મનું કાંઈક દર્શન દર્શાય છે. તે એજ બહેનોને સદર્પ અર્પણ કરાય છે. જગતમાં પૂર્વે દ્વિજનું બળ કેવું હતું ! અરે કેટલાં બધાં બળવાન તેના દાખલા સાંભળ્યાંથી મળે છે, અહો એ દ્વિજપદ અરે એ ગુરુપદને વારંવાર અમારા નમસ્કાર હો.

એ ગુરુઓના કૃપા પ્રસાદથી તેમના અમૃતમય ઉપદેશથી ક્ષત્રિયો તેમની આજ્ઞા શિરસાવંધ ગણી ધતર વર્ણની સેવા કરતા !-એ સદ્ગો પ્રતાપ હમારા પરમ ગુરુદેવોએ બેનાવેલા અન્નચર્ય પાત્રનો અને શુદ્ધ સેવા બાંહે રક્ષા કરવાના મહામંત્રને. આવા વિશુદ્ધ ધર્મ અંગિકાર કરતાં વિશ્વમાં કોણ દુઃખી થયું છે. ? !

પતિનો પણ ધર્મથી અતે ધર્મ અંભાળનાં, ક્ષણ વખતમાં સુજશ મેળવી પ્રભુના અચળ ધામને પામ્યાં છે.

આ ગીતાવળિમાં ગામડાંમાં ગવાતાજ રાગો મુક્યા છે અને તેમાં ધર્મનો જુજ ભાગ જણાવ્યો છે. બહેનોને પ્રિય પડશે, આશે અને તે પ્રમણે નર્તશે તો સુખી થશે.

ગામડાંમાં બહેનો અમણ હોવાથી કોઈ સુઝ પુરુષ ગાઈ બતાવશે નો બહેનોના ઉપર ઉપકાર કર્યો મનાશે; સર્વને ધર્મ જણાવવો એ તેઓની પણ ફરજ છે.

લગ્નાદિ પ્રસંગોમાં સૌભાગ્યવતી ઉપરાંત વિધવા બહેનો પણ ભાગ લેતી જણાય છે તેમને માટે પણ થોડાં બોધદાયક ગીતો જન્મ કલ્યાણાર્થે મૂક્યાં છે. મનુષ્ય માત્ર બૂલને પાત્ર છે આ કાવ્ય સંગ્રહમાં કોઈ બૂલો રહી હોય તો તે સર્વ સુઝ બહેનો ક્ષમ્ય ગણશે.

શુભાનંદાઈ નહારવાઈ

કર્તા.

ૐ

શ્રી ધર્મ ગીતાવળિ.

રાગ ઘોળ, ગણેશ સ્તુતિ.

ગવરીનો સુત ગણેશ સમરીએ, પ્રેમથી ધ્યાન અંતરમાં ધરીએ.
મંગળ કાળ પછીથી કરીએ તો, વિધન વિના જશ પામીએ-૧.
પ્રેમના પુષ્પો અરણ્યમાં ધરાવું, સ્નેહના ધ્રુવને દીપ કરાવું.
માળા બાવની કંઠે પહેરાવું તો, સિદ્ધિ બુદ્ધિના સ્વામીનેરે
મંગળ આરતી મનથી ઉતાર, ભોજન સુંદર વંદન પ્યાર
સેવા શુદ્ધ ગંગાજળ ધાર તો, મુખવાસો રૂડી રીતનારે
સ્મરણની ઉર ગાદી બિછાવું, વિમળ વૃત્તિની સુગંધ પ્રસરાવું
નમી નમી સેવા સદા તણી માથું તો, પ્રેમ કહેવાયે એ પ્રીતનારે.

૨. રોગ ઘોળ, આછા ધુંધટ.

માત ઉમીયારે અરજ ઉર ધરજો.

કસ્યાણુ સહુતું કરજો એ માતારે અંતરની ઇચ્છા એજ અમારી.
દુઃખી તણા દુઃખો હાણિદ્ર હરજો નોધારાને આધાર કરજો.-ઓ મા.
સૌક હરજો સફળ રોગોને હરજો, લુપ્ત્યાંના ઉદર ભરજો.-ઓ. મા.

કુચુદિ ટાળીને સુચુદિ દેજો, મનની મલિનતા ટાળજો.—ઓ. માં
 દોષ કલેશો અંતરેથી ટાળજો, કિરે આનંદ આપજો.—ઓ. માં
 અંતર જુદાઈના પડદાને તોડજો, સર્વેમાં પ્રેમ જોડજો.—ઓ. માં
 અમને માનાજીરે આપણા માનજો, શિશુને સુખે દેજો.—ઓ. માં
 ધન તન વૈભવો સર્વને દેજો, કાંઈને નહિ દુલવજો.—ઓ. માં
 જીવ સુતા સુપાત્ર હોજો, રખે કિડાવે બોજો.—ઓ. માં
 ભક્તિ તમારી અમો કિરે ભાવજો, બીજા પંથો તગવજો.—ઓ. માં
 અંતરને આંખે ધર્મ સોઢાવજો, અધર્મ ઓતે ન આવજો.—ઓ. માં
 સર્વની સંભાળ સર્વદા લેજો, સુખ સંતોષ સહુને દેજો.—ઓ. માં
 સુખીનું સુખ થોડું દુઃખીને દેજો, સહુ સુખી કરજો. ઓ. માનારે

૩. રાગ ઉપરનો.

સુણો સખી શીખ સુખી થવાની,
 પૂંજો પ્રેમે બહુ માત ભવાનીરે, નીતિના પંથે વહીને ધર્મ સંભાળો,
 નીચ સાહેલીનો સંગ ન કરીએ.

નીચ વાતો ન સાંભળીએ ઓ બેનીરે—નીતિ. ૧

કાંઈની મુખે જુડી નિદા ન કરીએ,

કાજ વિના ક્યાં ન જઈએ ઓ બેનીરે—નીતિ. ૨

પંથે ઉભાં રહીને વાતો ના કરીએ,

પર ઘેર જ્યાં ત્યાં ન કરીએ, ઓ બેનીરે—નીતિ. ૩

પર નર મળતાં પંથેથી દૂર ખસીએ,

લાજ મર્યાદાથી વહીએ, ઓ બેનીરે—નીતિ. ૪

બોળાં ન થઇએ ગાડુ કપટી ના થઇએ,
 બુખ્યાને બોજન કઇએ, ઓ બેનીરે—નીતિ ૫
 સાસુ શ્વસુરને માયાપો માનીએ,
 સેવા સદા તેની કરીએ ઓ બેનીરે—નીતિ. ૬
 બાત ને તાત લાડીએ જોઈ દીયરને
 નારી તેનીને બેન કહીએ, ઓ બેનીરે—નીતિ. ૭
 સગાં કુટુંબના સ્નેહી થઇ રહીએ,
 કદીએ દ્વેષી ના થઇએ. ઓ બેનીરે—નીતિ ૮
 બોલાવે તેને પ્રેમે બોલાવીએ,
 મોટાં છોટાં ના જોઇએ. ઓ બેનીરે—નીતિ. ૯
 દેવ દર્શન ઉપર પ્રીતિ તો રાખીએ,
 ધર્મના કાજે ધાઇએ. ઓ બેનીરે—નીતિ. ૧૦
 માત પિતાના કુળને સાચવીએ,
 સમય પ્રમાણે વહીએ. ઓ બેનીરે—નીતિ ૧૧
 વસ્ત્ર ધરેણાંની હુકમ નહિ કરીએ,
 ધર્મ પાળી સુખ લઇએ. ઓ બેનીરે—નીતિ ૧૩
 ધર્મમાં લાજ રખેને કુળ રહ્યાં છે,
 વસ્ત્રે રૂપાળાં ન થઇએ. ઓ બેનીરે—નીતિ, ૧૩
 અમૃતવાણી વદતાં જગ વશ થાયે,
 વહીને ભુંડાઈ ના લઇએ. ઓ બેનીરે—નીતિ. ૧૪
 પ્રભાતે હડી આચારો સંભાળીએ,
 કાજ બીજાં પછી કરીએ. ઓ બેનીરે—નીતિ ૧૫
 જમીએ પછીથી પહેલાં સડુને સતોષી,
 ધરનાં દુઃખ કોઈને ના કહીએ. „ નીતિ ૧૬

બલો ખુરો ધરનો ભરમ ને કહીએ,
કહે ગુમાન શીખ એ લખએ.

,, નીતી ૧૭

૪. રાગ ઉપરનો.

સમય સમયના ધર્મો સાચવીએ.

આવે તે મુખ દુઃખ સહીએ ઓ ખેનીરે.

દુઃખમાં ડરીએ ના દીલમાં ધીરજ ધરીએ.

ગતિ જેવી તેવી બુદ્ધિ બનાવીએ ગરીબે ગરીબ ધનમાં ધનની ઓ. ખે.
દુઃખી ગરીબોની હાંસી ન કરીએ, મદ અમીમાને ના ફરીએ ઓ ખે.
જન પ્રમાણે સન્માન દીજીએ, દુઃખીને સહાય તો કીજીએ. ઓ ખે.
પરજન પણ દુઃખી તેના દુઃખોને ટાળીએ, ભાવેથી સહુને બાળીએ ખે.
ધર સંસારમાં નીતિ ચલાવીએ, સમયે લખએ ને સમયે દધએ, ઓ. ખે.
ભર્યા ભંડાર તોયે નીતિને ધારીએ, સમય તેવું વાવરીએ. ઓ. ખે.
દોહિલા દીન જોઈ ઉઘમ કરીએ, ખીજનુ જોઈના બળીએ, ઓ ખે.
પર વૈભવ પેખી તેનું ભુંકુ ના ચાહિએ, સૌ સૌના ભાગ્યનુ ખાઈએ ખે.
ભુંકુ કરીને શીદ ભુંડાં કહેવાઈએ, ભણુ કરીને ભલાં થઈએ. ઓ. ખે.
વંઝા કે વિધવાને મહેણાં ન મારીએ, ભત્રી વાણીથી ઠારીએ, ઓ. ખે.
ધન બળ જોબનનો ગર્વ ન કરીએ, ભવિષ વિચારીને ડરીએ. ઓ. ખે.
દયા વચને અન્નથી દુઃખી સંતોષીએ, સાજ જતી કોઈની રાખીએ, ખે.
દુઃખી થઈએ પણ ધર્મ ન તજીએ, દીનને ઉછી ઉધારા દેયે. ઓ. ખે.
બાતા મુત તાત જેવા પરનરને દેખીએ, સીતાના સ્વામીને ભજીએ ઓ. ખે.
મુખમાં સદા જો રહેવાને ધારીએ, તો તો ધર્મ ના વિસારીએ, ઓ. ખે.

૫. રાગ (લજન કરી લે ભાવેરે લવભટકજી ભાંગે.)

આવો ખેસીએ ખેનીરે, સર્વેને ખોલાવો.
 કર્મ ફળો ધર્મ ગુણુનીરે, કંઈ ચર્ચા ચલાવો.
 શું રાંધ્યું શું જમીઆરે, એમાં શું મળતું.
 વાતો નિંદાના લવારારે, એથી શું વળતું.
 વ્રત ભાવેથી કરતારે, કોઈ દુઃખ નહિ આવે.
 એકાદશી છે એવીરે, સહુ તાપોને તાવે.
 પૂર્ણિમાને પંચમીરે, ધન ધાન્ય બરે છે.
 ખીજ ચતુર્થી શિવરાત્રીરે, આનંદ કરે છે,
 સીતા રામ લક્ષ્મણુ એતોરે, વૈકુંઠ વસાવે.
 શંકરને ઉમીયાજીરે, એ તો એવીએ ભાવે.
 ધન વ્રતમાં ઉમીયાનારે. અમર વર પામ્યાં.
 ધન ધન એના ધર્મનેરે, જીવો જમમાં જામ્યાં.
 વ્રત કરતાં હદ વાળીરે, મહાસતી એ સાવિત્રી.
 મૃત સ્વામી જીવાડ્યારે, કેવાં પુણ્ય પવિત્રી
 પ્રાણુ જતાં તારામતીરે, જીવો ટેક ન મૂક્યા.
 દુઃખ તેની તો હણુવારે, પ્રભુજી નહિ ચુક્યા.
 ધન ધન વ્રત અનસુયારે, પ્રભુજીના થયાં માતા
 બ્રહ્મા શંકર હીચોળ્યારે, હાલરડાં ગાતાં.
 દમયંતી સુખ પામીરે, જીવો ધર્મની પાળે.
 દ્રાપદીની લાજ રાખીરે, કેવી દીનદયાળે
 એમ રહી શુભ ધર્મેરે, કર્મે સુદ્ધ વહેશે.
 દુઃખ છેદી હરિ સર્વેરે, સુખો સહુ દેશે.

ધન ધર્મથી મળતુરે વૈભવ સુત મળતા,
 સુખો સહુ આવી મળેરે, ભવ ભવ પણ હરતા.
 યાદ કરી અંતરમાંરે, શીખ રૂડી આ ધરશે.
 આશીશ મુમાન દે છે રે, ભવજળ ને તરશે.

૬. રાગ રઠીઆળો ઘોડા શોભતારે.

મળી દેહ અમૂલ મનુષ્યનીરે,
 મળ્યાં ધનને ભરેલાં અને એ પૂર્વ તથા પુણ્યથીરે
 સુત સપુત્રને વડુ શોભતારે, સુતા સ્વજનનો સંબંધ-એ પૂર્વ.
 સહુ સાળાં તાળાં એક સંપનારે, નાનાં મોટા તણું રાખો માન-એ પૂર્વ.
 ભાતભાતનાં ધાનને દુઝણારે, ઝાઝુ જનમાં મળે સન્માન-એ પૂર્વ
 મળ્યુ સર્વ પણ મોટા ના થઇએરે, નાનાં મોટાને દીછએ માન-એ પૂર્વ
 વ્હાલામાં તો પ્રભુજીને લાગીએરે, દીન જનોને દીછએ દાન-એ પૂર્વ.
 વધે વૈભવને સુખો ધર્મથીરે, જન્યે નાશી દાણીદ્ર ને દુઃખ-એ પૂર્વ.
 ભુંડી નિંદા ન કરીએ કોઈનીરે ભૂંડા જનનું ન જોઇએ મુખ-એ પૂર્વ.
 નુત સુતાને રાખીએ માપમાંરે, ભલાં શિખવીએ નીત કાજ-એ પૂર્વ.
 તો તો જીવત સુખડાં પામીએરે, સદા દયા પુણ્યોને સાજ-એ પૂર્વ.

૭. રાગ ઉપરનો.

માંથી માનવની કાયા મેળવીરે,
 પણ મેળવીઆ નહિ સુખ, એ પૂર્વ તથા પાપથીરે.

નથી ધન ને ધર માંહે અન્ન નથીરે. નીત તન મનના આજે દુઃખ-પૂર્વ.
 ચરના સખળાં મનુષ્યો આજસુરે, ધરમાંથી મટે નહિ કલેશ-પૂર્વ.
 ભુડો સંગ કરીને નિંદા કરેરે, ક્યાંથી સુએ સવળાંકામ—એ પૂર્વ.
 બહુ જોઇને બી મનું અળી મરેરે, બહા જનનું ભુંડુ દે નામ—એ પૂર્વ.
 દાનન ભુંડી લીધેયુ દે નહિરે, જેની જીમ કરેલી હાથ—એ પૂર્વ.
 જેને ધર્મ દયા પુણ્ય ના ગમેરે, જેનું અંતર પાપમાં વાસ—એ પૂર્વ.
 પુણ્યના ફળ છે સુખો દુઃખો પાપનારે, પુન વેચીને લેતા પાપ—એ પૂર્વ.
 ન્યાત સગાં વહેવારે ઉલટારે, એ તો આવ્યાં ગઇને સંતાપ—એ પૂર્વ.
 નજો ધર્મ તમે સુખી થવારે, તજો અભીમાન એ છે શાપ—એ પૂર્વ.
 જેનું કરશે તેનું પામશેરે, તમે જુગદંબાના જપો જાપ—એ પૂર્વ.

૮. રાગ, રમવાને કાજરે સામળીઆ.

સહુ જનથી પહેલાં ઉઠી પ્રભાતે.

કાજ કરીએ જપીએ જગના તાત—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદા.

સ્નાન કરતાં નામો તીર્થના લીજીએ.

સતી પતિવ્રતાના નામોને દીજીએ—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદા.

મંજન કીધા વિના ધર્મ જો કરીએ.

ધર્મ કરતાં તો પાપી કરીએ—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદા.

ધન ખાન્ય પુણ્યો ને ધર્મજ નાશે.

દુઃખો દાળિદ્ર ધારો—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદા

મહુ કરતાં બહા ગુણો સહુ આવે.

ઉદમ કીજીએ ભાવે—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદા

દયા ધર્મ નીતિ રાખીએ પ્રીતિ
 કાઠ ન કરીએ કેદી અનીતિ—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદ
 પાપના ફળ દુઃખો દુઃખમાં સંતાપે
 ધર્મ ફળ સુખો આપે—શ્રી કૃષ્ણ ગોવિંદ

૯. ભજન કરી ભાવેરે.

પડવે પુરણ પ્રીતેરે રહીએ શુભ રીતે.
 બીજે બીજું મૂકીરે, ડરીએ જગથી નિત્યે.
 ત્રિજે ટેક તો ધરીએરે. પતિ વીણ નર બ્રાતા,
 એથે એતી વળીએરે, કુડે પંથ જાતાં.
 પાંચમે પથે પડીએરે, સીધે અને સાચે,
 છઠે સરવને નમીએરે, ઉમીયાં પ્રતિ રાએ,
 સાતમે સમજણ લાઇએરે, જગના કેવાં સુખો.
 આઠમે અંતર ધરીએરે, પાપો તણા દુઃખો,
 નોમે નકી કરીએરે, સુખ છે શુદ્ધ પથે,
 દશમે દશ દિશામાંરે; નર નથી વિણ કંથે.
 એકાદશી જેમ આવેરે, માનવ દેહ જાણો,
 દ્વાદશી ફરી ફરી ના મલેરે, એ તો ધડનો દાણો.
 તેરસે તેને તજીએરે, સુખ જે દુઃખ આપે,
 ચૌદશે તેને ચઢીએરે, સધળાં દુઃખ કાપે.

પુનમે પંથ તે પડીએરે, સુખ જશ જેણે મળતા,
દાસ ગુમાને દેખીયારે, એતો ધર્મ ફળ ફળતા.

૧૦—રાગ ઉપરનો.

શાસ્ત્ર વચન નહી તજીએરે, સમજણુ ને હોધએ,
દુઃખ ક્યાં છે સુખ ક્યાં છે રે, તે વિચારી નોંધએ.
જમતાં જોરના લાડુરે, મુખમાં મીઠાં લાગે,
પ્રાણુ જતાં પસ્તાશેરે, અંતરમાં વાગે.
કર્મ જેના કાળારે, સવળુ નહી પરખે,
જેના કરમ રૂપાળારે, રૂપાળે તે હરખે.
પાણીમાં માખણુ મળતારે, પયને કોણુ રોધે,
તરશે કહેતાં પાણીરે, તો કંઠ શીદ રોધે.
લુપે ભોજન નપતારે, કહો લુપ કેમ જાશે,
અધારે અટવાતારે, દીપ કોણુ પ્રકાશે.
ધામ બીજને ઠરતારે, તો ધર શીદ બાંધે.
અન્ન કાચાં ખવાતારે, શું કર્ત્વા રોધે.
હોય સગાં કે બીજારે, ગરીબો નોધારાં.
તેને આશરો દીજેરે, આશીસ દે બિચારાં.
ગર્વ કરી નહિ ફરીએરે, ફૂલી જમી કાલાં.
ભાણાંતર નાં કરીએરે, ગણીએ સહુ વહાલાં.
ચઢતે દિવસે ચઢશેરે, પણુ અતે પડશે.
દિન સંભાળી બળશેરે, ઠાપીં તેવાં ઠરશે.

રૂપ ધનને શું કરવારે, બલો ધર્મ સંભાળો.
 પ્રભુ પાસે સાચાં કરવારે, પ્રભુની રીતિ પાળો.
 તનડાં શોભાવે એ જુઠારે, સાચાં મનડાં ધોયાં.
 કાસ ગુમાન એ વિનારે, ભવ ખાલી ખોયા.

૧૧. રાગ ધોળ, સમજબુનો પસ્તાવોરે.

એન મારી શું કહું દુઃખની વાણીરે, શું કરું અતે હવે બુદ્ધિ આણીરે.
 માત પિતાએ લાડ લડાવી ઉછેરીરે, ગર્વ અભિમાનમાં હું રહી ઘેરીરે.
 સગાં વહાલાં પાડોશીને નહિ ગણતીરે, મન માને તે કસ્તી ફાવ્યું ફસ્તીરે.
 તે પછી વેવિશાળ થયું મારરે, કાળ કરવું કંઈ એ ન લાગે સારરે.
 સાસુ સસરા નણુદીની નીંદા કરતીરે, સાચુ જુહું ખોલી હું સાચી કરતીરે.
 શોક આગળ ચતુરાઈએ ચલાવતીરે, કાણુ પુછે વાતો કસ્તી હું ફાવતીરે.
 રહી હું તો મૈયેરીએ રીસરાખીરે. વાતો કસ્તી તેને હું કરતી આંખીરે,
 માત પિતા મારાંને હું બમાવતીરે, ઉપરાણું લઈ માતા મારું લડતીરે.
 માત પિતા મુવાં ને હું રક્ષીરે, ભાઈ ભાભી ખોલ મારે જાણે વીજળીરે.
 શું મુખ લઈ પછી સાસરે જઈરે. બળી મારા અંતરમાં પસ્તાઈરે,
 મારા સ્વામી બીજી પરણ્યા નારીરે, સુત સુતા સુખે ફરે તે તો ભારીરે.
 એન મારાં ભાગ્યને હું બડબડતીરે. ચતુરાઈએ સાંભળીને બહું રડતીરે,
 સદેશ મેં સ્વામીજીને કહાવ્યારે, દીન થઈ શરણાં તમારાં ભાવ્યારે.
 અંતરની દાઝે પછી શોક લાગેરે, ખોલાવી સાસરીએ ધરી દાઝેરે.
 શોકના સંતાપો બળપે બળતીરે. એન મારો ભવ વલો, એમ વળતીરે,
 દુઃખને પણ મુખ માનીને રહેશેરે, સુખ સહુ પાછળ પ્રભુજી દેહેરે.

૧૨. ચીરા વસ્તુ વિચારીને હિરીએ.

અમ્મપાલ રાજનાં દીકરી, સાવિત્રી સતી જેતું નામ

—ધન ધન એના ધર્મને.

વય યદને વર લાગ્યા શોધવા, એને ધન રૂપનું નથી મ—ધન ધન
 એકની એક પિતાને લાડકી, નથી પુત્ર સહજુ તે પર ફા—ધન ધન
 પુત્રી લામક ધર વર ના મળતાં, થયો રાજ ઉદાસ અયે—ધન ધન
 આવી સાવિત્રીએ સમજાવ્યા, મારો સત્યવાન ભરથાર—ધન ધન
 બોલ્યા તાત વસે છે એ વનમાં, નથી રાજ કે ધન લગાર—ધન ધન
 તપસી વેશને તાત તો અંધ છે, મને નારદે કીધી છે વાત—ધન ધન
 સત્યવાનનું મૃત્યુ વરસ એકે, બેટી મુક તારી એ પંચાત—ધન ધન
 વહી સાવિત્રી વચન એકજ હોયે, હું તો મનથી વરી એ નાથ—ધન ધન
 ખીજા નર સહુ જાતને તાત છે, જન્મે નહિ જાણુ ખીજનો હાથ—ધન
 વનથી સત્યવાન તેડાવીઆ, દીધાં રાજાએ કન્યા દાન—ધન ધન
 આપ્યાં દાન ધન દાસને દાસીઓ, જેતાં રોતા જોઈ સત્યવાન—ધન ધન
 સાવિત્રીને બહુ સમજાવીઆં, સ્વામી સાથે રહેો અમો ઘેર—ધન ધન
 બોલ્યાં સાવિત્રી ધર જોઈએ નહિ, રહીશું વનમાં આનંદ ભેર—ધન
 સ્વામી મસુરની સેવા કરશું સુખો સહજાં અમારાં એહ—ધન ધન
 ગયા વનમાં આશ્રમ પોતા તણે, અદકે ઉરમાં ધરતાં નેહ—ધન ધન
 અંધ સસરાને સાવિત્રી પુંજતી, આપતી સહુ ભોજન સાજ—ધન
 વત સાવિત્રીવટને સેવતી, કરતી સેવા તણું સદા કાજ—ધન ધન
 વર્ષ પૂરું થયું સત્યવાનનું, મતિ ફરતી આવે જ્યારે કાળ—ધન ધન
 ફરસી લઈને ગયો કાષ્ટ કાપવા, સંગે ગઈ સાવિત્રી તત્કાળ—ધન ધન
 ફરસો વાગી ગઈ કાષ્ટને કાપતાં, રામ કહીને પડ્યો ત્યાં—ધન ધન

મર્ધ સાવિત્રી ઝટ દોડતી, લીધા સ્વામીને ઉછંગ માંડે—ધન ધન
 બોલ્યા સત્યવાન સતી બહુ થયું, તુટયો પર્વનો વાળ સંબંધ—ધન ધન
 મારા પિતા તેણી સેવક-કરજો, અરે રે, તે તો છે અધ—ધન ધન
 યમરાજ ત્યાં આવી ઉભા રહ્યા, છોડી દે સતી તારો તું નાથ—ધન ધન
 તારા સ્વામીના જીવ વિના આપુ. તું મારો તે વચન લે હાથ—ધન ધન
 બોલી સાવિત્રી સસરાજ દેખજો, તથાસ્તુ કહી ચાલ્યા યમરાય—ધન
 પાછળ પડતી જોઈ સાવિત્રીને, બોલ્યા યમ બીજુ માંગને કાંચ—ધન ધન
 ગયલું રાજ સસરાજનું આપો તે, તથાસ્તુ કહી ચાલ્યા ધર્મ—ધન ધન
 દીડી પાછળ તોયે આવતી, સાવિત્રી બીજુ માંગ મુકી શર્મ—ધન ધન
 મારા પિતાને પુત્ર આપજો, તથાસ્તુ કહી પડ્યા પંથ—ધન ધન
 પાછળ જોઈ સતીને ઉભા રહ્યા, ઝાઝો મૂકી દેને સતી લોભ—ધન ધન
 બોલી સાવિત્રી વસ્તુ એકજ માયું, સો પુત્ર આપો મુને જોઈ—ધન
 તથાસ્તુ કહી યમ થયા ગાભરા, એનો સ્વામી તો છે મારી પાસ—ધન
 બોલ્યુ વચન પડે તો પાળવું, સતી ધન છે તારો વિશ્વાસ—ધન ધન
 સુખી થાજે લે આ તુજ નાથને, યમને પડ્યા દંપતી પાય—ધન ધન
 આશીશ દઈને યમ પંથે પડ્યા, આવ્યા દંપતી આશ્રમ માંચ—ધન ધન
 પિતાજી શ્વસુરે આશીશ આપી, મળ્યાં રાજને સધળાં સુખ—ધન ધન
 કહો ધન શુભાન સાવિત્રીને, ધર્મ પાળે જાયે તેના દુઃખ—ધન ધન

દુખી થાવા સર્વે ધર્મ સંભાળો, શુદ્ધ આચારો શુદ્ધ ધર્મને પાળો—ધ
 સાચા ભગવાન તે તો સતગુર જાણો. સ્વામી ગુર સખા દેવ પ્રમાણો—ધ
 તન મનથી વ્રત જીવ્યય પાળો. શાને બળો શીદ બાળકને બાળો—ધ
 દુઃખી હોયે અધ દાણિય સ્વામી, બેની તેને તો લીજે દેવ સમ માની—ધ

એક સતીએ અંધ સેવ્યા ન સ્વામી, સ્વર્ગમાંથી પાછી કાઢી એ ખામીરે
 અંધ પતીને પછી દોરીનેપુંજ્યા, સ્વર્ગ સુખોના માર્ગ તો સૂઝ્યારે-ધ
 દમયંતી તારા સતીઓ ધર્મે ન લાગ્યાં, સ્વર્ગનાં સુખો તેને પાપે તો લાગ્યાંરે
 કડવાં એસડ મુળ રોગોનાં કહાડે, ધર્મે વહીએ દુઃખે આવે તે આડેરે-ધ
 દયા ભાવેથી દીનને અન ચીરદીને, દુઃખીઆની ભાવે ભાવે સંભાળ લીજેરે
 અંધુ મારા નારી ગણશે નહિ દાસી, જુગતંબા એ તો માયાછેખાસીરે-ધ
 નારી નરજોડ કાયા જીવ જેવી જાણો, સુખમાં દુઃખમાં જુદાઇ ન આણોરે-ધ
 સહુ જીવને જીવ માંની સુખ માંહે રહેજો, કહે છે ગુમાન
 જગમાંહેથી જથ લેજોરે-ધર્મ.

૧. રામ, ઘોળ સદગુરુ સ્થાય કરો એકવારરે વિધવા વિચારણીય.

એન મેં તો દીલડામાં જ્યાં વિચારીરે ધર્મ વિંતો વાતો બીજી લાગે ખારીરે.
 સત ગુરના સ્નેહથી શરણાં લીધારે, દયા કરી પંથ અભય તેણે દીધારે.
 પંથમાં તે પ્રેમે જોવા હું લાગીરે, એન મારી જુડી આશાઓ ભાંગીરે.
 સાચા લાગ્યાં દયા ધર્મ હરિની ભક્તિરે, એના વિના ત્રથા લાગે બીજી યુક્તિરે
 પંથ એ તો ખ્યારા મને બહુ લાગ્યારે શોકને સંતાપો સઘળાં ભાગ્યારે,
 આગળ ચાલુ તેમ સુખો સ્થામાં મળતારે તેમ તેમ તન મનના તાપો ટળતારે
 એજ રીતે જોતાં સુખો નિધી મળીઆરે મનડાં તો મુવાંને મોહ ટળીઆરે
 ધન પ્રભુ ભક્તિને હું તો વખાણુરે પ્રભુ વિના બીજો પતી નહિં જાણુરે
 વિધવા જોને પંથ પ્રભુનો સ્થાજોરે કહે છે ગુમાન તો સુખીઆં થાજોરે.

૨. રાગ, દીયરના તે તો મારા પીયરનારે.

એની જોયો વિવાહ બ્રહ્માંડમારે, નહિ વર્ણન થાયે તેનું વાતમારે.
 એની વિવિધ રાગે વાજાં વાગતારે, તે તો સુણતાને પ્યારાં બહુ લાગતારે
 શ્રદ્ધા છયાવર જ્ઞાન ધોડે ચઢીઆરે, રૂડા પ્રેમ આનંદના ખુપો મડીઆરે
 ધ્યાન પંથમાં ધીરે ધીરે ચાલતારે, જનૈયા તો જોયા ભક્ત મહાલતારે
 આતશઆગની જ્યોતી પ્રકાશતીરે, તે તો રંગ વિવિધ ભાત લાવતીરે,
 સત્ય વેવઝ સામેયુ દેવા આવીઆરે, બ્રહ્મ વરને વરવા પધરાવ્યારે
 ધર્મ બંધુએ સુરનાયક જેસાડીઆરે, સતગુર પુરોહીત થઇને આવ્યારે
 વિધિ યુક્તિથી વિવાહ ભક્ત કીવારે સાસુ શાંતિ એ કન્યાદાન દીધારે
 આપી સેવા સદાના સુખો આપ્યારે આનંદ યાતાં સાસરીએ વળાવ્યારે
 દયાભક્તિ નિરૂતિસખીઓહરખતીરે બાગનો વર જોઈ આનંદમાં ફરતીરે
 આશીશ આપે સહુ અખંડ સૌભાગ્યારે દાસ ગુમાન ધન વર એ પામ્યારે

રાગ. રામચંદ્ર રમવાને કાજરે શામળીઆ.

બાધ મીરાંને હરિની ભક્તિરે ભાવી

જગ લીધું ઝેર મનાવી, ઓ રાણારે નાણું શું કરીએ.

માતા પિતા માન્યાં કર્મ અમારાં, બ્રાતા ધમ બહુ પ્યારા—ઓ રાણારે
 ભગિની સાહેલી તો માન્યા સત ખુદી કુટુંબ કબીલો તો શુદ્ધી—ઓ
 વિદ્યા ભણી મુખ ગિરીધર રટણનું, વાંચન રાખ્યું છે મનનું—ઓ
 જ્ઞાન વૈરાગ્યના પહેર્યા શણગારો ભજન ધરેંણાનો ભારો—ઓ
 કાજ કરવા લીધાં સંતોની સેવા, પ્રભુ પ્રસાદ માન્યા મેવા—ઓ
 હસ્તાં તો હરીની લીલાને જોતાં, જોતાં સાસરીઆને રોતાં—ઓ
 ભોજનીઆં હરિમાં ભાવના જમતાં, લક્ષ્મી સાહેલીથી રમતાં—ઓ
 આનંદપુરીના રાગને વરીઆ, અમર વરને મેળવ્યા—ઓ.

સસરા સંતોષજીને સુરતાખંધ સાસુ, સાસરીકં છે ખાસુ—ઓ.
 મ્હાલુ છું સુખમાં ને દેખુ છું સુખને, શ્રવણે સુણતી નથી દુઃખને—ઓ
 શું છે રાજના કાજ અમારે તમાર માણો તમારે—ઓ

૪. રાગ જ્યોત્સ્નાવર વાદીઓમાં રહેજો.

નિર્ભજ ના ફરીએ મીરાંખંધ જગથી તો ડરીએ

અમે લાજ બહુ મરીએ

મીરાંખંધ

સાધુઓની સાથે ભજન શીદ કરીએ, સાધુના વેપે શીદ ફરીએ—મી.
 માત પિતાના કુળને લજવીએ, જગથી ઉલટાં શીદ વહીએ—મીરાંખંધ
 અવગુણ સમાસે પંથો તે કહીએ, એકવાર આવો સાસરીએ—મીરાંખંધ
 મોદેલ આપી અન્ન ધન્ન ભરાવીએ, તેમાં ભજજો શ્રી હરિએ—મીરાંખંધ
 મીરાંખંધ અરજ એ છેલ્લી અમારી, દુઃખો દધશું ન જરીએ—મીરાંખંધ
 સુણી સુણીને વાતો ઉર બળીએ, ભર્યાં ઉદરમાં ક્યાં ભરીએ—મીરાંખંધ
 જગમાં રહેવું હોય તો અહીં આવી રહીએ, જાણુ શું કહીએ—મીરાંખંધ
 નહિ તો અમારી ભુમીમાં ન રહીએ, નહિ તો વીખડાં પી મરીએ—મી.

૫. રાગ અનીરુદ્ધની ઘોડલી.

જેમલ સડોડનાં દીકરીરે, ધન મીરાં અવતાર
 લઘુવયથી બહાલો વિકુલોરે, નથી ગમતો જરીએ સંસાર પૂર્વનીએ પ્રીતડી
 સાધુ સંગ સેવા કરેરે, અતી ધરી અંતર બહાલ,
 હરતાં ફરતાં ઉચ્ચારતાંરે, એક પ્યારો શ્રી ગિરીધરલાલ—પૂર્વની
 રાચી પ્રભુના પ્રેમથીરે, સાચી પૂર્વની પ્રીત,
 હરિના ગુણ ગાતાં નાયનીરે. હરખાતી ગાતી ગીત—પૂર્વની
 હરિ રસના વિયોગીઆરે, નિંદા કરતાં જન,
 જાણુતા પ્રભુ પ્રેમનેરે, તે તો કહેતાં ધન ધન—પૂર્વની

રાણાજીએ સાંભળ્યુરે, સાધુ સંગે મીરાં સંતોષ,
 લખી કાગળ મોકલ્યારે, મીરાં સુધ્યા તમારા દોષ—પૂર્વની
 સાધુ સંગે તમે શીદ ફરારે, કેમ છોડી તમે લાજ,
 જગથી કેમ ઉઘટાં રહ્યારે, તમે રાણી થઇને રાજ—પૂર્વની
 સર્પ ભરીને મોકલ્યારે કહીને શાલિગ્રામ,
 પહેર્યાં મીરાંએ તે કંઠમારે, થઇ રહ્યા આત્મારામ—પૂર્વની
 વીખના ખ્યાલા મોકલ્યારે, દધને અમૃતનું નામ,
 અરણ્યમૃત માની, પી ગયારે જેને હૈયે હરિની હામ—પૂર્વની
 રાણો આગ્યો મારવારે, કરમાં લઈ તરવાર,
 હાથ ઉઠાળી મારતારે, મીરાંખાઈ દીઠાં ચાર—પૂર્વની
 કર જેડી પાયે પડ્યોરે, સાચાં સતી મીરાંખાઇ
 આવી રહો તમે રાજમારે, જેથી રાજ પવિત્ર થાય—પૂર્વની
 મીરાંખાઇએ માન્યાં નહિરે, જવા રાણાજીને ઘેર,
 કુળ રાણાનાને તારીયુરે ગયાં દારિકા આનંદ ભેર—પૂર્વની
 પ્રભુ રૂપમાં મળી ગયારે, તમે ભજોને દેવ મેરાર
 ભક્તિ સાધન સાર છે રે, તે જાણે જે પામે પાર—પૂર્વની

૬. રાગ, આંખોમારીઓ.

ચેતી ચેતી હ્યો કંઈ ચીતમાં, અરે ભજી લેને કીરતાર—અવસર
 રૂડો આવીઓ.

તન ધન જોઈને શું ફૂલી રહ્યો સાચો માનીને સંસાર—અવસર.
 મહા મહેનતે મનુષ્યા તેં મેળવ્યો, નથી આયુ તણો નિરધાર—અવસર.
 પ્રાણી દુઃખ ટાળવાને તું આગ્યો, ભરવા લાગ્યો દુઃખના ભંડાર—અવ
 પાળી ખાંધને પાણીમાં વહી જશે, પછી પસ્તાયે વળશેન કાંય—અવસર

તન ધન મનથી ધર્મ કરને, જેથી જગત જીતી તું જાય.—અવસર
પ્રીત ખેડાં કરી શું પંચીથી, સગો સાચો તેને સંભાર—અવસર
નથી દાન દેતો ને દયાવૃત્તિ, નથી ભજતો જગ કીરતાર—અવસર
નથી દુઃખી જીવેને સુખી કર્યા, નથી પાપ તણો પશ્ચાતાપ—અવસર
પાપી જીવડા તારું જો શું થશે, જ્યારે દુભસે તારાં પાપ—અવસર
જીવડા કર્મ આગળ તારી આવશે, તજી અધર્મ સેવીલે ધર્મ—અવસર
કહે ગુમાન ધર્મે અર્થો કરજે, એ છે સર્વ શાસ્ત્રનો મર્મ—અવસર

૭ રાગ સુરતા લાગી છે તેની બ્રહ્મણા ભાંગી છે.

ધીક ધીક જન્મ તેનો હરિને વિસાર્યા.

કાલ્યા કૂલ્યા ધીક કર્યા એ જીવડારે જન્મ ધર્યાની જેણે જીવિત ન જાણી
અન્ન દાન દીધાં નહિ પાણીનાં કુવા, કીર્તીનાં દાનમાં મુવા—ઓ જ.
વિદ્યાના દાન દેતાં દીલડાંએ વાર્યા, મમનમાં મુંડી હાર્યા—ઓ જ.
ભલી ભાવી કીર્તિના કરજો ન કીધાં, નાતો જમાડી જશ લીધા , ૩
અર્થ કરીને ખાલી મોજોને માણી, બંગલા બનાવી ખેડક આણી , ૪
ધનના મદમાં અંધ થઇને તો ડોહ્યા, બુદ્ધિનાં ચક્ષુ ના ખોલ્યાં , ૫
દુઃખી ગરીબોને નીચાં બહુ માન્યાં, બહુ ભાવે ન પીછાડ્યાં , ૬
બ્રહ્મા સાથે ખાલી વિરોધ કરીઆ, વેરને વેરમાં મરીઆ , ૭
પરનાં પોતાના માની પ્રેમથી પૂજ્યા, પોતાના પ્રેમી ન સુઝ્યા , ૮
ભલાં કીધાં નહિ ભુડામાં ફરીઆ, પાપના ભાર શિરે ભરીઆ , ૯
ભલી ભુદરજીની ભક્તિ ન જાણી, જગને બતાવ્યાં ટીલાં તાણી , ૧૦
કાળાં ઘોળાં મૂકી સાચુ લે શોધી, વળશે શું પથરમાં ખોદી , ૧૧
નથીરે ગુમાનમારે સેતુને દેવું, કરજે અંતર આપ તેવું , ૧૨

૮. રાગ ઉપરના.

તારં ન જાણ્યું જીવ તેં તારં ન જાણ્યું.

મિથ્યા સુખને વખાણ્યું એ જીવડા તેં તાર ન જાણ્યું.

જાણી ન જાણ્યું જીવડે માની ન જાણ્યું, જાણ્યા વિના સુખ માણ્યું એ

આખે જોયું પણ અંતર ના જોયું બહુ જુડું ના પરમાણ્યું „ ૧

મહેનત કરીને મોટાં નાણાં મેળવીયાં, વાપરવું ના પિછાણ્યું „ ૩

અંધ હોય તેને રક્ષણતાં વાળીએ, દેખીતું ના વળે વાર્યું „ ૪

જાણે પિછાણે દેખે અગ્નિ તો બાળે તોયે પડે થઇ અજાણ્યું „ ૫

વીખડાના પ્યાલા પીતાં જીવડા તો જાયે પીવા તોયે પાછું ધાર્યું „ ૬

નિદ્રા આવેલી તોયે બોલાવે બોલે, કમ બોલે નહિ જાણ્યું „ ૭

ફૂલ્યા ફૂર્યા અને જુલ્યા વિસાર્યા, મોટાઈમાં ધર માર્યા „ ૮

જશ મેળવ્યા ઝાઝાં તન ધન હારી, ટાંકામાં નીર જણાવ્યું „ ૯

જુઠા જશની દેજે મમતા તું છોડી, કરજે વીલ્યા તેતું વાર્યું „ ૧૦

કહેરે ગુમાન જેવો ધાણીનો ધોરી, દીન ફર્યો તોયે ત્યાંનું ત્યાં ધાર્યું „ ૧૧

૯. રાગ ઉપરના.

પૂર્વના પૂન્ય મારાં આડે તો આવ્યાં

સદ્ગુર મળીઆને સુતાં જગાવ્યા ઉરના શોક સમાવ્યા

શોક સમાવ્યાને આનંદ ઉભરાવ્યા, સાચાં પ્રભુજનાં ભજન સોહાવ્યારે—સુ

શાસ્ત્ર પુરાણોના તત્વ બતાવ્યા, પુરણ સધળે પ્રભુજ પરશાવ્યારે—સુતા

માયાના મહીડાંને જ્ઞાને વસોવ્યાં નવનીત બ્રહ્મને કાઢી બતાવ્યારે—સુતા

એ વિના કાજ સહુ જુઠાં લઢાવ્યાં, જગત બ્રહ્મના પડખાયામનાવ્યારે—સુ

સાધુને વિધવાને સરખાં મનાવ્યાં, જીવતાં પણ તોયે મુત્તાં ઠરાવ્યારે—સુ

કાજ કરવાં તો પરમારથનાં કલાવ્યાં, ખીજન સહુ દુઃખના ખીજ ભરાવ્યાંરે—સુ
અંતરમાં અવિનાશી રખાવ્યા, મનડાં તો સંતોને ચરણે રખાવ્યાંરે—સુ
જગની ઉપાધીથી દીલડાં ઉઠાવ્યાં, વીખના ભરેલા મોદીક મનાવ્યાંરે—સુ
દાસ ગુમાન એ તો સદેશો લાવ્યા, સુધર્મી કાજ સતગુરુએ મોકલાવ્યાંરે—સુ

૧૦ રાગ સંત કલપતરુ શીતળ છાંયા ધોળ.

પુરણ પૂન્યે માનવ દેહ પૂરીને, ભકિત ભક્ષી પૂર્વે પૂન્યે કરીને
ક્યાં મળવાનો ફરીએ ફરીને તો વાત વડીએ વિચારીએરે—૧
મહા મહેનત કરી મેળવ્યાં નાણાં, ન જોયાં રાત દિવસને વ્હાણાં
કનક સાટે લીધા પછી પાહાણા તો ટાણા શીદ વીસારીએરે—૨
અન્ન ધન જોઈ ધરમાં ભરેલાં, ખાતાં પીતાં ખૂબ મોજે ઠરેલા
ભાવી તણા ન વિચાર કરેલા તો, ખાશે પછી શું ખૂટતારે—૩
સુખડાં માણીને સુખડાં મેળવીએ, તો પછી શાને દુઃખડાંમાં બળીએ
જાણી જોઈ કુવામાં પડીએ તો, બોલાવીએ કોને બુડનારે—૪
ગંગા તણ શીદ ખાડામાં નાહીએ, અમી બોબ્બન તણ વીખ શીદ ખાખએ
લક્ષ્મી પ્રસન્ન થયે અવળા ધાઈએ તો એથી કોણ અભાગીઆરે—૫
ધન ધન કહીએ સંતોષી નરને, કુદ્રષ્ટિથી જીવે નહિ પરને
વ્હાલા લાગે વીથંભરને તો શીયળ વૃત્તિ સુભાગીઆરે—૬
ધન ધન છે તે નારની કરણી, સંતોષી વર સુભાગીને પરણી
સ્વર્ગે જવાની છે એ નિસરણી તો નરનારી વૃત્ત એકનારે—૭
વ્હેવાર ધર્મ સંસાર ચલાવે, મિત્ર રહી સહુના બહુ ભાવે
કહે ગુમાન એ વૈકુંઠ જાવે તો વ્હેતાં પંથ વિવેકનેરે—૮

૧. શ્રી શંકર વિવાહ લીલા. ઘોળ.

ઉમોયાંજીએ કાગળ મોકલ્યા, છાના લખીને સખીઓની સાથ—

—વરવા બહેલા આવળે.

મળવા અંતર અતિ અકળાય છે, ધણી મળવાની ઇચ્છા છે નાય „ ૧
 રૂપ ગુણના વખાણે સાંભળ્યા, કીધી નારદજી એ છે વાત „
 માતા પિતા સુણીને હરખીઆં, સખીઓ સુણીને અર્ધ શાંત „ ૨
 કેવા સર્પના હારે કડે ધર્મા, શોભે ભાળમાં અર્ધ ચંદ્ર „
 વાધાંબરના ચીરે છે સખ્યાં, જટામાં શોભે છે મંગ „ ૩
 અમે વૈરાગી નર શોધતાં, પુર્વા વિધિએ મારા કોડ „
 અમને વાતો વૈરાગની ભાવતી, મળી સરખા સરખી જોડ „ ૪
 ખાવા પીવાને ફરવાં ગમતાં નથી, નથી ગમતો સખીઓનો સાથ „
 હસ્તાં રમતાં જરીએ ન જોડતું, તમ ચરણે રહ્યું મનનાથ „ ૫
 પાંખ હોય તો ઉડીને આવીએ. નથી કહ્યું કરતો પવન „
 સ્વામી ગુમાનનાને ઝાઝુ શું કહીએ. પરખી લેજો પ્રેમીતું મન „ ૬

૨. રાગ અનીરુદ્ધની ઘોડલી ઘોળ.

કૈલાસમાંથી નિસરીરે, શંકર કેરી જન

દેવ સધળા ચાલીઆરે, બ્રહ્મા ઇંદ્રને ભગવાન—મંગળ ગાયે માનુની

ઋષિ મંડળ બહુ શોભતુરે, સહુ સહુ નાવાહને ત્યાંય

શંખ ડમરુ વાગ્ગ વાગતાંરે, જેની વરણી ન જાય શોભાય—મંગળ

ભુત પિશાચો ઉંચા અતીરે કદરૂપા જેના ઘાટ

નેતો વગાડે ડોકલારે, ચાલે પંથમાં પુરપાટ—મંગળ ૨.

પંથ કાશી આનંદમાંરે, આવ્યા હિમાલય ધેર

સર્વ સામૈયે સંચરારે, ઉતાર્યા આનંદ ભેર—મંગળ ૩.

વિવિધ ભોજન યનાચ્ચારે, જમવા માટે જન
 પર્વતો સધળા પીરસેરે, હિમાલય એ તો મેમાન—મંગળ ૪.
 સાસુ મેના આવ્યાં પોંકવારે, વર જોઈ ડરીઆ મન
 પુત્રી તણા શું પાપથીરે, મળ્યું જોગટા જેવું તન—મંગળ ૫.
 નગરના લોકો ભાગતારે, જોઈ ભૂતાવળ વૃદ્ધ
 જ્યાંને ત્યાં યુન ઉડતીરે, કેમ ફરીએ ધરીને આનંદ—મંગળ ૬.
 પાર્વતીને લઈ ગોદમારે, રૂવે મેનાચાઈ માત
 દીકા નહિં પહેલાં દીકરીરે, હવે કોને કહીએ વાત—મંગળ ૭.
 કોણ જનમના પાપથીરે, પામી એવાં ભરથાર
 માતા ન જોલો મૂખથીરે, નથી ભાગ્ય કોઈ ફેરવનાર—મંગળ ૮.
 મુનિ નારદ ત્યાં આવ્યારે, સધળો કહયો વૃતાંત
 ઉમીયાં થઈ છે દીકરીરે, તમે સમજો હવે ગુદ વાત—મંગળ ૯.
 પાર્વતીને ઉમીયાં જાણતારે, સખીઓ સધળો ખેદ
 કન્યા દાન દીધાં કોડથીરે, ભત્રી વિધિ પ્રમાણે વેદ—મંગળ ૧૦.
 અતિ હર્ષ હિમાલયેરે, આપ્યાં કનકનાં દાન
 હાથી ઘોડાને પાલખીરે, દાસ દાસી તણા સન્માન—મંગળ ૧૧.
 શંકરને પાયે પડીઆરે, ભેટયા સર્વે વેવાઈ
 મંગળ ગાતાં વધાચ્ચારે, સખીઓએ પાર્વતીચાઈ—મંગળ ૧૨.
 જોડું જુગો જુગ જીવજોરે, રહેજો સુખમાં આનંદ
 મુમાન ગુણો ગાય છે રે, અતિ ઉરમાં ધરીને ઉમંગ—મંગળ ૧૩

૩. રાગ—માથે કોપી રહ્યો કાળ મુરખ મનમાં વિચાર.
 આજે આનંદ ઉરમાં ન માય, જોઈને આંગણે દેવો વેવાઈ.
 મડપ રચી દીધાં કન્યાદાન, સખીઓ જીવે છાની શંકર ભગવાન

સખીઓ ત્યાં મંગળ ગાયે ગીત, અંતર ઉભરાયાં પાર્વતીની પ્રીત
ચરણમાં ઝાંઝર અંગ શણગાર, સુગંધ બ્લેક નહિ શોભાનો પાર
મોઢ મૂકી શિશ ઉપર ત્યાંઈ, માંડા હાંઈ ફરે મેનાવતીઆઈ
જન્યક દ્વિજના સંતોષ્યાં મન, અખંડ સૌભાગ્ય વદે સહુ વચન
ધન પાર્વતીના પુન્યનો પાર, પામ્યા અમર વર શંકર ભરથાર.

૪. રાગ-તોપ પડે રંગ મહોલમાં.

વર લઈ વેવઈ આવીઆરે (૨) આવ્યા ભલે અમ ધેર
આનંદે વધાવીએરે,

કુંવરી અમારી લાડણીરે, પરણાવશું શુભ પેર—આનંદે
વેવાઈ તો ફરે ગાભરાંરે, જનનધ્યાનાં ભુખે સુકયાં મુખ—આનંદે
ફરતાં ભમે જાણે ભૂતડારે, પેલા જનનધ્યાને ચાલી ચુંક—આનંદે
ઓ માં, ઓ બાપ પોકારતારે, પેલા જનનધ્યાનાં મોટાં પેટ—આનંદે
અન્ન વિના ભુખા આવ્યારે, જમવા કરે તાલાવેલ—આનંદે
ખાધને ઉઘે જાણે ઉંદરાંરે, ઉઠતાં વળી ઉપવાસી—આનંદે
ઝાશને મીઠું કોઈ લાવોરે, પેલા જનનધ્યાને જમ પાવો—આનંદે

૧. રાગ-માં, કાળકા વસે પાવાગઢરે...સખીઓનો શૃંગાર.

ઓ કાનુડા નંદના લાલારે, વગાડો ન વાંસળી
અમને વાગે છે અંતરમાં ભાલારે.....વગાડો

હાલા પ્રેમ જોઈ કરી પ્રીતડી, જાગ્યો પૂર્વ જન્મનો સંબંધરે—વગાડો.
હાલા ચિતડાં તાણી શું વિસારીઆં, અમે ક્યાં જમશું અમે અધરે—વગાડો.
ખાવાં પીવાં ને કાળે હરવાં ફરવાં, નથી ગમતાં અમને લેશરે—વગાડો.

નથી અંતર ખોલીને ખોલતાં, નથી ટળતો અંતરથી કલેશરે-વગાડો.
 કરીને ઉપાય દુઃખ કોને કહીએ, નથી દેખાતો વૈધ કાષરે-વગાડો.
 તન મનથી તો શું આનંદ કરીએ, પૂછે શું થયું લોકો જોઈરે-વગાડો.
 ખીજાં દુઃખ તો સંભારીએ ને વિસરીએ, અમને મુખમાં આવ્યો રોગરે-વગાડો.
 ઉગ્યો એક જોઈ કુંજ પ્રફૂલીયાં, ક્યાંથી આવ્યો મેઘનો જોગરે-વગાડો.
 બહાલા પ્રેમના નાવે ખેસાડીયાં, અંધર રાખો ના પાર ઉતારોરે-વગાડો.
 દર્શન આપો તો દિલના દુઃખો ટળે, જળનું પ્રાણી તડકામાં ના મારોરે-વગાડો.

૨. રાગ-સોપારીની વાડીમાં હિમ પડ્યારે.

વિધિએ લખ્યાં શું લેખ લખતાં ભૂલી ના પડીરે,
 લખ્યો પ્રીતિમાં વિયોગ રીતિ નહિ આવડીરે.
 કરી નંદલાલે પ્રીત પળથી વિસારીયારે,
 અમને આપી વિશ્વાસ પછી વ્રત વાદીઆરે.
 જોયાં જમુનાના નીર તીરે તીરે ફરી હરીરે,
 મળે પંથી કોઈ ત્યાં તો પૂછીએ અમે વળી વળીરે.
 સુણી મોરલીના સુર અમે દોડી ત્યાં જતારે,
 બહાલો મળવાની આશ યાક્યાં તોયે દોડતારે.
 અમે દિલ કીધાં એક એણે તો પડદા ધર્યારે,
 અમે માન્યાતા પ્રાણ એણે તો મુડદાં કર્યારે,
 એ શું પ્રીતિ કે વેર નથી પરીક્ષા થતીરે,
 હશે અમીરસ કે ઝેર જીવ્યાં કે મુવા મતીરે.

૩. રાગ-રઘીઆળો. ઘોડો લાડકોરે.

બલાં ફૂલોની વાડી ખીંચી રહીરે, પેલો પવન લઈ નાશે સુગંધ
કેવાં પ્રાણી એ પ્રેમનાં ભોગીઆરે.....

અંધ કેમ નથી અમે દેખતારે, કેવો પૂર્વ જન્મનો સંબંધ—કેવાં
આદિત ઉગ્યોને પદ્મ પ્રફૂલીઆરે, કેવું શોભે છે એનું રૂપ—કેવાં
લેવા સુગંધ ભરના ભમી રહ્યારે, એના મરણને માને અનુપ—કેવાં
જોઈ ચંદ્ર ચકોરી ગદ્ય ઠરીરે, ખીલી જળમાં પુરણ કુમુદ—કેવાં
ખીંચી ખીલીને કુમુદ ખરી પડીરે. નથી ચકોરમાં રહી શુદ્ધ—કેવાં
પ્રીત બાંધી પાણીમાં મીન રહ્યારે, થયાં પછી મુકાતાં નિરાશ—કેવાં
મોહ્યા સર્પો બંસીના સુરમારે, પછી બાળગરે આપ્યો ત્રાશ—કેવાં
દીપ જોઈને દોડે જો પતંગીઆરે, ખોયા માંહય પડીને પ્રાણ—કેવાં
કર્મ ધર્મ પ્રમાણે પાળવારે, બલાં જુડાની નથીરે પીછાણ—કેવાં

૪. રાગ-ઉપરની ઢળનો

જોને મેહલા ચઢ્યા આકાશમારે, વળી વિજળી તણા ચમકાર
જોને આનંદ કેવો એ આપતારે.....

કેવો ધીરે કડાકે ગાજી રહ્યારે, કેવી ધીરી ધીરી વરસે ધાર—જોને
દાદુર ડું, ડું, શમ્પદથી બોલતારે, કરતાં પતંગીઆ પ્રકાશ—જોને
મોરો ચોર બનીને ચિત ચોરતારે, સુણતાં શમ્પદો સમતા ત્રાસ—જોને
ધરા પવને વાતાં કેવી ખેંચતીરે, ધટી દુઃખીઆ ભૂલી જતાં દુઃખ—જો
જન જીવો ફરતા આનંદમારે, કરવા ઉદમ ભૂલ્યા ભૂખ—જોને
ગાતાં પક્ષીઓ રાગ મલારનોરે, જોને ધડી એ ન ધરતાં ધીર—જોને.
ધન ધન કહો એ સમયનેરે, સફૂનાં શીતળ દિસે દિલ. જોને.

ભયાં સરિતા સરોવર શોભતારે, કેયાં આપતાં એ તો અપાર,
કૃષિ વાવે અન્નો ભાતભાતનારે, પછી કર્મ પ્રમાણે પામે પાર-જેને.

૫. રાગ-વાડીમાં હિમ પડ્યારે.

આવી રતુ વસંત ઉમંગ વધાવતીરે,
લાતી શુભ સુગંધ જગને બહુ ભાવતીરે.
શોભે તરૂઓ પર પાન બહુકે રડાં ફૂલડારે.
સઘળે વનમાં ને ગામ ફરતાં કરે દિલડારે.
કડવો છે પણ લીંબ લાગે રડો છાંયડોરે,
આપે આનંદ ને સુખ મધુરો વાયરોરે.
જોતાં એનાં ચરિત્ર દુઃખી દુઃખ ત્યાગતારે,
કોમળ કોયલના બોલ મીઠા બહુ લાગતારે.
ફરે પક્ષીનાં વૃન્દ સુગંધ ને શોધતારે,
બેસી લેતાં સુગંધ આનંદથી બિંધતારે.
કરે પક્ષી કંઠોલ રડા બોલે બોલ સહુરે,
સુણતાં હર્ષ અતોલ તે તો ભાવે બહુરે.
એના ગુણ રૂપ બહુથી સહુને એ ભાવતીરે,
સદા રહેજે વસંત હવે તું રખે જતીરે.

૬. રાગ-ઉપરનો.

ઓ તું કોયલડી ના બોલ મને ગમતી નથીરે,
જોયું જોયું છે તારું રૂપનથી તું લાજતીરે.
આવો રૂપમાં ગુણ સુરો કોણે આપીઓરે,
અચરજ લાગ્યાં ઉર હર્ષને શોક વ્યાપ્યોરે.
શું સંભારી દેછે વેર મને શીદ તું નડીરે,

રૂપમાં દેતાં ગુણુ વિધિ બૂલી ના પડીરે.
 તને બોલાવે કાણુ બેન । અરે ? શીઠ બોલતીરે,
 શોધી સુગંધની ડાળ ઝોલા શિર ઝોલતીરે.
 શીળે બેસી સુગંધ લેતી મગ્ન હો મહાલતીરે,
 બેની શા કીધાં પુન સુખમાં દિવસ ગાળતીરે.
 બેલી કરતી કલ્લોલ વનમાં તું એકાંતમાંરે,
 તને જોઇ બળુ ઉર અરે એક વાતમાંરે,
 તારે છે શું કાજ તજી બેઠી લાજનેરે,
 બાળ સુખના એ સાજ બાળ તારાં રાજનેરે.
 કાણુ તારાથી દુષ્ટ બચ્યાં તારાં ક્યાં ફરેરે,
 પેટ ભરી શું હરખાય, બીજાં તો બળી મરેરે.

૭. રાગ-નાગદમણનો.

ખાવી શરદ ઝડતુ બલે આવીરે, પણ ઠંડી શું કરવા લાવીરે.
 આપે અંબરમાં અતિ તારારે, તે તો જોવા ગમે બહુ સારારે.
 નિર્ભજ ચંદ્ર કેવો શોભેરે, વારે વારે જોવા મન લોભેરે.
 જોતી સરિતાઓ ધીરી ધારારે, છોડ ખેતરમાં લાગે ખ્યારારે.
 સજવા ચીર અંગે બહુ ગમતારે, ગમતા તાપ રવિના સમતારે.
 ગોરી રૂપ ધરી રૂડું ફરતીરે, તે તો લાજે ન બહાર નીસરતીરે.
 કાળાં જનની કળ બહુ પડતીરે, ટાઢ જીવ સર્વને એ નડતીરે.
 શોધે બાળકને વૃદ્ધ બળતારે, છોરાં ખાવા બહુ કળકળતારે.
 જાંપવા દે ન સાસુ અદેખારે, ટાઢ ટાઢમાં કાજ કરાવેરે.
 હિંચોળે છોરાને બાળે બળતારે, વહુ બેસે તો ઝટ બડબડતારે.
 કદમ કરશે જીવાનીમાં ધાશેરે, તે તો ખાશે બેસી સુખી ધાશેરે.
 ટાઢ કરશે શું કાલે વહી જશેરે, દુઃખ સહેતાં સુખીઆ થનાશેરે.

૧, બાળકીઓને ઉપયોગી.

રાગ-સાંલળળે સજ્જન નરનારી હેત શિખામણ સારીરે.

ચાલો સખી સહુ ટોળે મળીને ભૂવનેશ્વરી પૂજવાજીરે,
 સેવા સાહિત્ય દ્યો ઊંખમાં ફુલડાં ધૂપ નૈવેદ્યને દીવા-સેવા કરશુંજીરે
 શોભે સરોવર સુંદર ભયું ફુલો કમળના ફુલ્યાંજીરે,
 ભમરા ભમતા જોતાં ગમતા રમતાં જમતાં ભૂલ્યાં—સેવા
 પાળે તરૂ પર પક્ષી બોલે, ગીતો જાણે ગાતાંજીરે
 કુદડી ફરશું ગરબે રમશું દોડશું બહુ હરખાતાં—સેવા
 માત ઉમીયાંને પાપે પડશું ચરણો પૂજશું પ્રેમેજીરે
 નિત નિત આવશું ફુલડાં લાવશું લીધો અમે તો નેમ-સેવા.

૨, રાગ-પૂનેમ પ્રગટીરે સજ્જની.

શશિએ વ્રત તો રે, લીધાં અમે કાજ બલાં બહુ કીધાં
 મંગળ મંગળરે કરજો, અમારાં દુઃખ દારિદ્ર હરજો—શશિ ૧.
 શુદ્ધ સુશુદ્ધિરે દેજો, અમારાં દિલડાં નિર્મળ રહેજો
 ગુરૂજી કૃપારે કરજો, દયા પ્રેમ દિલડાંમા ભરજો—શશિ ૨.
 સુકર સુખડારે દેજો, નિત્યે શુદ્ધ અમારી લેજો
 શનીશ્વર દયારે રાખજો, અમારા અવગુણોને સાંખજો—શશિ ૩.
 આદિત નિત દર્શનરે દેજો, અમ પર સદા કૃપાળુ રહેજો—શશિ ૪.

રાગ-આવી નવસે નવાણું લાગી એકેવારે.

નિત જોલાં પ્રભાતે ઉડીએરે, માત ભૂમિને પાપે પડીએરે.
 માત ઉમીયાંજીને આરાધીએરે, દાતણ પાણીને સ્નાન તો કરીએ.
 દેવ સેવાને નહિ વિસારીએરે, પછી પરવારીને તો જમીએરે.
 શિખ માતા પિતાની માનીએરે, કાજ કરતાં તો રીસ ના આણીએરે.

૧.૨ પહેરીને ફરીએ શોભાવેરે, લોક સહુને બોધાવીએ ભાવેરે.
 વૃદ્ધ મોટાંને પાપે પડીએરે કાઈ સાથે કદી નહિ લડીએરે.
 નીચ છોકરાંના સંગમા ન જઈએરે, નીચ સખીઓનું નામ ના લઈએરે
 કે.ધને ઘર કાળ કરતાં દેખીએરે, તે તો તર્તજ આપણે શિખીએરે
 ચોરી ચાડી કદી નહિં કરીએરે, બણી વિદ્યા શિયળવ્રત લઈએરે.
 સતી માતાના ગુણુ ગાઈએરે, દુઃખ જોઈ તેના દુઃખને સહીએરે.
 શાસ્ત્ર પ્રગટ પોકારી કહેતાં, સુખ મળે સહુ ધર્મે વહેતાંરે

૪. રાગ-મા પાવા તે ગઢથી ઉતર્યા.

મા સેવા અમારી માનજે મહાદેવીરે
 જગમાં જુગતંબ્યા માત, જોવા જોવીરે.
 મા, અખંડ ધૂપ ને દીવા બળે મહાદેવીરે,
 જોતાં સમતા સંતાપ, જોવા જોવીરે.

મા અંગ પર હીરના ચીર શોભે-મહા, શિર શોભે કનકના કેશ-જો
 મા મોતી પરોવ્યાં શોભતાં-મહા, લાગે વ્હાલો બહુ વેપ-જોવા
 મા પહોળો સોનાના ચુડલો,-મહાદેવીરે શોહાવ્યા કંઠે હાર-જોવા
 મા ચરણે ચળકે જાંઝર,-મહાદેવીરે, બહુ શોભે છે શણગાર-જોવા
 મા ફૂલના ગજરા કરે ધર્યા,-મહા, દયા દ્રષ્ટિથી જોતાં દાસ-જોવા
 મા સેવા કરી બહુ માનતાં-મહા, ઉર પૂરણ કરતાં આશ-જોવા

૫. રાગ પડવાની પણ પ્રીત.

કાર્ત કે તજીને કલેશ ડાહ્યાં થઈએરે,
 માગસરે સહુની સાથ સ્નેહે રહીએરે,
 પાપે નીતિની વાત સ્નેહે સુણીએરે,
 મહા માસે ધર્મના શુભ થાણા શુણીએરે

ફાગણે સંભારી લાજ, પથે ફરીએ
 ચૈતરે ચેની ચિત ચિતમાં ન બળીએ
 વૈશાખે મુણી વાત ના વિસરીએ,
 જોડે તો જુકિત જોધ કારણ ફરીએ,
 અપાડે દુર્ગતના બોલ રહીએ સાંખીરે,
 આવણે હરિની સાથ રૂડી રાખીરે,
 ભાદરવે ધરના કાજ મુકી ન ફરીએ,
 આસોએ અંબેભાત એજ ઉચરીએ.

ગીતાવળી.

રાગ, ધોળ.

પડવે પૂરણુબ્રહ્મ ભાસીએ, ગુરુએ લોચન આપ્યાં.
 તમે અમે ટાળી,, તે,, થાપ્યારે, આનંદ ઉલટાવ્યા ૧
 બીજે કોઈ બીજે નથીરે, એનો એજ ભરેલો.
 પ્રકૃતિ સાથે વેષ ધરેલોરે આનંદ ૨
 ત્રીજે ત્રણ ગુણુની લીલારે, આપો આપ રચાવી.
 સંતોનાં સમજ્યામાં આવીરે, આનંદ ૩
 ચોથે ચાર વેદો વડેરે, વાણી વિવિધ ઉચ્ચારી.
 તોયે “નેતા” કહી રહ્યા મન વાળીરે, આનંદ ૪
 પાંચમે વે પાંચમેરે, કોઈ સંતે પીછાણ્યો.
 તેણે મુંગા રહીને માણ્યોરે, આનંદ ૫
 છડે ષટ દશન વેષનારે, એકજ છે સજનારો.

- જેવો ખેલાડી ખેલણુ હારોરે, આનંદ ૬
 સાતમે સત્ય જે સમગ્રીઆરે તે ભજન પથે પડીઆ.
 પરમારથ મુક્તિમાં મળીઆરે, આનંદ ૭
 આક્રમે અંતર કંઈ નથીરે મનહું રહું છે હારી.
 પૂરું પિંજરે પક્ષી દ્યો ધારીરે, આનંદ ૮
 નોમે નવું નવું ભાસતુરે, એ તો ભજન ચુકાવે.
 જ્ઞાન તો એકજ બીજુ ન કહાવેરે, આનંદ ૯
 દશમે દશ દરવાજેરે, એકજ સેવકને સ્વામી.
 એ તો બહુ જાણે છે બહુ નામીરે આનંદ ૧૦
 એકાદશીએ વ્રત બાળ્યારે શમતા અને દમતા.
 સુવિચાર ફળાહાર જમતારે, આનંદ ૧૧
 બારસે ભોજન જમીઆરે સુકાં સંતોષ ભોગો.
 જેમા કોઈ ભર્યા નથી રોગોરે, આનંદ ૧૨
 તેરસે ત્યારે ટળી ગયારે, તે તો ત્રિવિધ તાપો.
 સધળુ કર્તા સ્વામીને થાપોરે, આનંદ ૧૩
 ચઉદશે ચંચળ ચિત્તુરે, પ્રભુ ચરણમાં ચોંટયું.
 જઈ શુદ્ધ સ્વરૂપને ભેટયુરે, આનંદ ૧૪
 પૂનમે પૂરણ પદ પામશેરે, તિથિ જેતાં વિચારી.
 દાસ શ્રમાનના દેવો સુધારીરે, આનંદ ૧૫

રાગ ડિયરનો.

- માયા કેરી સામગ્રી વડેરે મનવે મંડપ રચીઓ.
 મોહ તણો કીધો માંડવોરે, સોભા શોભે અપારી.
 જોષ જોષ બોભે નરનારીરે, મનવે ૧
 રૂપ તણી કીધી રાજનીરે, શોભા જાયે ન વખાણી.

- વેવામ્બો રહ્યાં વિવાહ માણીરે,... મનવે ૨
 ત્રોળ લાલચના વાગે વાળરે સુષુતાં લાગે બહાલાં,
 વિષયો મનાવે વદી વચનો કાલાંરે,... મનવે ૩
 કન્યા છત્તાજામ્બ મળીઆરે, વરતો અભિમાન મળીઆ,
 પછી મહ સંસાર માંડવા મળીઆરે,... મનવે ૪
 વરતો-મળ્યો જાંજળીઓરે, કન્યા મળી છે જાંજળી.
 એક એકની વાતો રાખી ઢાંકીરે,... મનવે ૫
 કાયાપુરીમાં વસીનેરે, રૂડો સંસાર માંડ્યો.
 નરનારીને આનંદ ઉલટ્યોરે,... મનવે ૬
 માંડ્યા બધા વેપારોરે, જોડ્યા ધન જાંડારે.
 વૈભવ દાસ દાસીના નહિ પારોરે,... મનવે ૭
 લોક જણ્યા સધળી જાતનારે, પક્ષી ઝાડોને પહાડો,
 નથી એક વસ્તુ તણો આરોરે,... મનવે ૮
 આ લીલા સધળી જણીરે, તોયે તેં તો કુવારાં.
 શોધે પરણવા ફરીને ઠેકાણારે.... મનવે ૯
 જેમ જેમ વૃદ્ધ થાતાંરે તેમ તેમ બાળાં દેખાયે.
 જેતું રૂપ વર્ણવ્યુરેન જાયેરે... મનવે ૧૦
 અંત નથી પણ આવતોરે પરણી પરણીને થાક્યાં.
 સંસાર માંડ્યાને ઘર બહુ માંડ્યારે,... મનવે ૧૧
 દિવસે ને ઘડીએ નવા નવારે, નીત સંસાર માંડે.
 પણ અંતર ઉમેદ ન છાંડેરે... મનવે ૧૨
 એવા વેપાર ચલાવેરે કાઢને કાઢને ન પિછાણે.
 ભરમે ભરમ રહ્યાં માણેવ,... મનવે ૧૩

ગોર ગુરજી મળીઆરે, પૂરણુ વિધિએ પરણાવ્યાં.

ત્યારે સાચા સંબંધ ઉર આપ્યારે... મનવે ૧૪

મનનો મંડપ જુઠો ઠરોરે, પોતાનો હરીઓ સાચો.

હરીઆ કન્યાને વર કાચોરે,... મનવે ૧૫

દાસ ગુમાને ગુર થકી કે એ વિવાહો જીયા.

બહુ હસીઆને બહુ રોચારે,... મન ૧૬

રાગ ઘોળ ગરૂડે ચઢી આવજો ગીરધારી.

આનંદ એક હરી ભજનનો ધરીએ, ધર્મ પરમાર્થ પંથે હરીએ.

જગત જુઠ જળાંને શું કરીએ,... ટેક.

ભેજનીઆં ભોગો રોગો ભરેલાં, સંબંધીઓ સ્વાર્થ માટે દરેલા.

સઘળાં એ તો શત્રુઓ મિત્ર હરેલાં,... આનંદ ૧

શરીર ભયકાળ દુખથી ભરીડં, પળમાં પડે એવું કાચું કરેલું.

બલાં રૂપમાં કુરૂપ વળગેલું... આનંદ ૨

ધન બહુ આવતુ ઘેર બાળ્યું, ધર્મ વિના તે રહ્યું નહિ ખાળ્યું.

અભિમાને આવતાં તે ટાળ્યું.... આનંદ ૩

એવું સંસાર સુખ છે દાલું, સ્વાર્થને કાળ લાગે વ્હાલું.

તેથી હું તો પ્રભુ ભક્તિ મ્હાલું,... આનંદ ૪

નથી સુખ માણ્યુંને દુઃખ ધરતું બહુ પરમાર્થ કાળે કરતું.

રાધાબાઈના સ્વામીને વરવું,... આનંદ ૫

વૈભવ વિત્ત ધન પ્રભુજીની માયા પુરવળી. સમાં સંબંધીઓની કાચી કાયા

સઘળુ તરવરના જેવી છાયા. આનંદ ૬

રાગ અનીરૂદ્ધની ઘાડલી.

નરનારી તમે સ્નેહથીરે, સજ્જને ધર્મ શણગાર
 આંખ વિના જોવી દેહડીરે, તેવો ધર્મ વિનાનો સંસાર જાણે એતો જાણતા
 નીચ જોજન રૂઢુ છતારે, આવે શું ઉચ્ચને કામ
 ધર્મ વિનાના એ કાળ છેરે, એનું લીજીએ નહિં નામ, જાણે ૧
 વર્ણાશ્રમ ઉત્પન્ન કરારે, પછી કરી આખ્યા ધર્મ;
 એ ધર્મને સેવતારે, પામે મુક્તિ એવો છે મર્મ, જાણે ૨
 દિજે બાણુનું બાણાવનુરે, આપવો વર્ણોપદેશ;
 ક્ષત્રિએ તન તજવું યુદ્ધમારે, એજ મુક્તિ તણો છે દેશ, જાણે ૩
 જ્યે વેપારે કરવા બહારે, શુદ્રે કરવી સેવ;
 નકકી મુક્તિ તો ધર્મ વિશ્વાસ છેરે, સ્વમુખે વદીઆ દેવ, જાણે ૪
 અક્ષય્યવ્રત તે પાળવુરે, પછી બાણુવા શાસ્ત્રો પુરાણ;
 સંસાર સંપૂર્ણ ઓળખીરે, કહ્યું લગ્ન કરવા પ્રમાણ, જાણે ૫
 કુળ રૂપ વય વિદ્યા જોધનેરે, જોવાં શાસ્ત્રો ના બેઠ;
 શુભ સમયે સ્નેહ જોડીએરે, જોથી કોઈ રહે નહિ વેઠ, જાણે ૬
 લલના એ નીતિ પાળવીરે, પતિ પદમાં એકજ નેઠ;
 બહાર બહુ ફરવું નહિરે, ધર્મ શાસ્ત્રોમાં રાખવો સ્નેહ, જાણે ૭
 આજે સત્યનો અંત આવ્યોરે, ત્યારે કીધા અર્થના અનર્થ;
 સ્વતંત્રતાએ સહુ બળ હાર્યુંરે કીધાં ઉત્તમ વાતેલાં વ્યર્થ, જાણે ૮
 સુધારે ચઢી શું સુધાર્યુંરે, વાળ્યું જગતનું સત્યાનંદ;
 મૂકતા ક્યાં થકી નીપજેરે, વસે બહુ મચ્છ નિધિમાં વાસ; જાણે ૯
 આજને કેરી આવે નહિરે, તમે સમજો મનમા માત,

અમે અમારું કહી ચુક્યારે, સમજે સુપાત્રો એહ વાત, બાણે ૧૦
 પરતંત્રતા પોતાને વશ થયેરે, તમે સજ્જેરે નીતિના પંથ;
 મુત ગુમાન ત્યારે થશેરે તમ બળથી સહુ બળવંત બાણે ૧૧

રાગ-હરિનો મારગ છે શુરાનો.

કર્મ કરી શુભ ધર્મે વહીએ ચહીએ ન ઉલટી વાટ જોને.
 બ્યાડે એવારે ન ઉતરીએ, સીધાં જમએ ઘાટ જોને.
 ગાંધીના ઘેર વીખ બરેલાં પણ તે તો કેમ ખાધ જોને.
 પવિત્ર દિવસે પાપ ન કરીએ ધર્મ એ કહેવાય, જોને.
 માત પિતા પુત્રોના આગળ નિર્જનથી ના રહીએ જોને.
 સમય સમયના ધર્મો સજીએ જુદ સમે જુદ થયએ જોને.
 ધર્મ પાળીએ આપણે તો ધર્મ આપણને પાળે જોને.
 રસોઈ કરીએ શુદ્ધ થઈ ફરીએ જેવું દર્પણુ બાળે જોને.
 મુખ સુતો ધન ધાન્ય તણાં તો આચાર છે મૂળ જોને.
 ધર્મ વિના રીદિ સહુ નારો મુખ નારો ને ફૂળ જોને.
 એટીનાં લે ધન એ તો દુખડાં તન મન બાળે જોને.
 જન્મે જન્મ રાગી થાશે ભવભવનાં મુખ ટાળે જોને.
 ગરજ હોયતે કહેલું માને નહિ તો માને લવારા જોને.
 કહે ગુમાન દુઃખમાં સાંભળશે બલાં ભુડાંના ભારા જોને.

પતિને શિખામણ, રાગ-વાડીઓ મારે જો.

મનડાં મનાવી રહેજો પિયુજરે મનડાં મનાવી.

દુખડાં સંભારી લેજો હો કંથજરે-મનડાં મનાવી.

નીતિના પંથે નીચું જોઈ જોજો, આડુ અવળું ના જો જો હો કંથજરે-મ
 રાખી થયા વિના પાર ઉતરીએ, શીદ બ્યાડે પુર પડીએ-હો કંથજરે

પંથ જો છોડીએ તો કાંટાનાં પડીએ, ભમી ભમીને મરીએ-હો કંથજી
 આંખો ફૂટે તેની સ્થામું ન જોઇએ, પાછળ સંભારી શીદ રોધએ-હો
 મેળવતાં ધન જીવન વખત બહુ લાગે, ભાંગી વાવરતાં ન જરીએ-હો
 ઉદ્યમ કરતા તે તો ખાતેથી ખાતા, ચોરી કરી તુરંગમાં ન પડીએ-હો
 ધર્મી રહીને રૂડા ધર્મ પંથ રહીએ, પાપી શાને કહેવાઇએ-હો
 મનુષ્ય દેહીને મહિમા પિછાણીએ, દેહીને તોલ ઉરે આણીએ-હો
 તજીએ દુઃખોના પંથો પણ પ્યારા, શોધીએ સુખ પંથ સારા-હો

સીમંત, રાગ-આંખો મોરીઓ.

આજે અમ ઘેર આઠ્યાં વધામણા, એ તો પુન્ય તણો પ્રતાપ;

તન મન શીતળ થયાં...

સખી કકોત્રી મૈયરે, મોકલો, આણે આવશે એનો જ્ઞાન—તન મન
 સંસ્કારો, અને શુભ રીતથી, પૂછો ગોરને વિધિની વાત—તન મન
 ખનતું કેમ આપણુ ન બળવીએ, ફરી ફરીને આવે ન તાત—તનમન
 જેવાં માંજીએ તેવાં શોભતાં, પાણીઆરે મૂકેલાં પાત્ર—તન મન
 એમ શુભ સંસ્કારો આપતાં, પ્રજ્ઞ આવે પાકે સુપાત્ર—તન મન
 ખેડ કીધા વિના ખેતર વાવીએ, પછી કર્મને દબાવે શીદ દોષ—તનમન
 દારિદ્ર બનીને સુખ માગીએ, એને કોણુ કહે સંતોષ—તન મન
 ગોરી ધર ધરથી બોલાવીએ, પછી ગવડાવો મંજળ ગીત—તન મન
 સગાં કુટુંબી સહુને તેડાવીએ, પછી કરીએ સીમંતની રીત—તન
 અમારે ધન વિતની ઇચ્છા નથી, સહુની જોઇએ શુભ આશિશ—તન
 અમે તો સદા ભાવતણા બૂખ્યાં, સહુને આપે છે શ્રી જગદીશ—તન
 આવીને અમ દ્વાર શોભાવજો, અમે તો માનીશું તે અપાર—તન
 બહાલા વધુજી બહેલાં ઘેર આવજો, કરજો રક્ષણુ જગ કીરતાર—તન

નીતિ શાસ્ત્ર કથાઓ સાંભળજો, અને રહેજો સદા રૂડી પેર—તન
જેલાં સંદેશો રૂડી પાઠવજો, અમને આવે આનંદની લહેર—તન

દ્વિજ ઉપવીત રાગ-અનીરૂઢની ઘોડસી.

આજ સમય શુભ આવ્યોરે, ધન ધન શ્રી જગદીશ.

જારો મળી ગીન ગાઇનેરે, આપો એને શુભ આશિશ—સદા રહેજો સુખમાં

દ્વિજ નામ આજે ધારણુ કર્યુંરે, ધર્મ તમારા ધન,

દંડ અહયો છે હાથમારે, એ ધર્મનો માનજો મન—સદા.

ધર્મ અતે તજશે નહિરે, વેદના કરજો કર્મ,

દ્વિત્રિ વૈશ્ય શુદ્રનેરે, શુદ્ધ બતાવજો તેના ધર્મ—સદા.

વિદ્યા તમારો પ્રાણુ છેરે, અંતર રાખજો યાદ,

બ્રહ્મચારી રહેજો ભણતારે, બ્રહ્મચર્યની રાખી મર્યાદ—સદા.

કર્મ શ્રેષ્ઠ છે માનજોરે, દ્વિજ જેવા ધરશુરામ.

દ્રાણુ ગુર કૃપાચાર્યજીરે, જીવો કર્મ તણું એ કામ—સદા

બ્રહ્મ બળ મોટું થઇ રહ્યુંરે, ખીણું ન એના તોલ,

વશિષ્ઠ આગળ હારી રહ્યારે, ત્રિશ્વામિત્ર જેવા અમોલ—સદા.

આજા ગુરજીની માનજોરે, કરજો સદા તેની સેવ.

જગત માંહે પૂજનીય થજોરે, જેવા પુંજય છે સહુ દેવ—સદા.

શાસ્ત્રો પુરાણને પાળજોરે, વળજો તેની વાટ,

શુભ ચહાજો સહુ જન તણુરે, સુખી થવાને માટ—સદા,

કર્મ કરજો કરાવજોરે, અધટિત લેશો ન દાન,

સંતોષ ધનને સેવજોરે, એ છે ધર્મ તણું સન્માન—સદા.

જગત ગુર તમે આગજોરે, અમો સર્વ છઇએ દાસ,

દાસ ગુમાન ઝાઝું શું કહ્યુંરે, સધજો કર્મ તણો છે પ્રકાશ—સદા.

રાગ-ચોળ.

પામ્યા પુરણુ પુણ્યે દેહડી વળી વીર ક્ષત્રિની જાત-ધન ધન કર્મ ધર્મને.
 ધન ધન નામને ને ધન કુળને, ધન માત તમારાં તાત-ધન ધન
 જોઇ તમને હરખે ભૂમિ માતડી. મેળવ્યો સુપૂત્રનો જોગ-ધન ધન
 એ તો આપે આનંદના વધામણાં, જેમ ટળતો વિદેશી વિયોગ-ધન
 પુત્ર જનુનીના પયને સદ્રણ કરજો, કરજો ધર્મ તણી સદા સેવ-ધન ધન
 તો તો બહાલા જનુનીને લાગશો, ધન ધર્મ તમારા દેવ-ધન ધન
 સૂણતાં, દેખે અધર્મને ટાળજો, સંભાળજો ક્ષત્રીનું નામ-ધન ધન
 ગૌશ્વાહણ દીનપ્રતિ પાળજો, એ ઉત્તમ છે તમ કામ-ધન ધન
 નન ધન પ્રાણુથી ધર્મ રાખજો, પાળજો એક પત્ની વ્રત-ધન ધન
 શરણાંગતનું રક્ષણ કરજો રાખશે ધર્મ તો તમારી પત-ધન ધન
 અધમથી સુખડાં ભોગવશો, તો પડશે રૌરવ માંય-ધન ધન
 ગાશે જગત વળી પુરા ગુણને. શું કરશે સુખડાંની છાંયા-ધન ધન
 અતે ધન વૈભવ સાથે નથી, ભરશે પુન્ય ન ભરશે પાપ-ધન ધન
 જેથી ભવ ભવ સુખડાં પામશો, નહિ તો પડશે માંહે સંતાપ-ધન
 બહી કીર્તિ ધડીની પણ રહેશે, ઝાઝું જીવ્યા ન જાણશે ક્રોધ-ધન ધન
 અર્થ સાંધજો સહુ ધર્મે રહીને, નથી હાંણુ થવાની તોય-ધન ધન
 દયા વીરતા ક્ષમા ઉદારતા, સધળા ગુણનો રાખજો સંગ-ધન ધન
 દ્વિજ ગુર સંતો દેખીને, પાયે પડજો સુતા અંગ-ધન ધન કર્મ ધર્મને
 ધન નહિ મળે અન્ન આપજો, કરજો પરહીતના સદા કાજ-ધન ધન
 કહે ગુમાન પ્રભુ રક્ષણ કરજો પ્રેમી જનની રાખજો લાજ-ધન ધન

॥ હતિ ॥

❀ જાહેર ખબર. ❀

શ્રી ભકતલીલા જેની અંદર પદ્ય ગદ્યમાં શ્રી શુકદેવ
સવરીબાઈ સધનો કસાઈ શેનો ભકત અંખરીષ. ભકત મોઝાણે.
નરસિંહ મહેતાની હુંડી, તથા હાર, સતી અનસુયાનાં ભજિત
જ્ઞાનથી ચરિત્રો વળી બોધમય પદો દ્રષ્ટાંતો વીજેર.

કિં રૂા ૦-૫-૦

ગુમાન કાવ્ય, જેની અંદર જુદા જુદા વિવિધ વિષયોથી
ભક્તિ જ્ઞાનમાં સો ઉપર પદો તથા તેટલાજ સત્રેયા કુંડળીઆ
છપ્યા, જીવ મન સંવાદ, રૂપગુણનો સંવાદ તથા મિત્ર ધમ
સી ધર્મ ઇ. થી ભરપુર છે. કિં રૂા ૦-૫-૦

પિશાચ પદ્મિની, આધુનીક જમાનાનાં દંભી ચરિત્રો
ઉપરથી લખાયલી વિવિધ રસથી ભરપુર એકવાર અવલોકી
જેવા ભલામણ કરવામાં આવે છે.

સર્વોપયોગી વિષયો અર્થતું, અમત સાથે જ્ઞાન
બક્ષતું રસિક કવિનાઓ, વિવિધ વિષયની
વાનગી તથા રસિક વાર્તાઓથી
પ્રિય થઈ પડેલું

જીવદયા તથા દુઃખસનનિષેધનો

સદેશો પહોંચાડનાર દૂત સમાન,

સંતસંગ (માસિક)

સોનીફળીઆ, — મુરત.

વાર્ષિક લવાજમ આહક રૂ. ૧-૭-૦
સહાયક રૂ. ૫-૦-૦

દરેક દયાળુ સંબંધન બંધુઓએ આહક થઈ
આશ્રય આપવો જોઈએ તથા જેમ બને તેમ આ
માસિકનો ફેલાવો કરવામાં મદદગાર થવું જોઈએ.

નવું સાહસ.

સાહિત્ય પ્રેમી બન્ધુઓ, લાયબ્રેરિનાં સેક્રેટરીઓ
કૃપા કરીને આ બહાર બબ્બની નોંધ લેજો.

અમારા તરફથી જોલવામાં આવેલું
શ્રી શારદા વિહાર પુસ્તકાલય

The Bookselling & Publishing house

આ બુક ડેપોમાં ગુજરાતના બાણીતા લેખકોના
તથા સંપ્રદાયના પુસ્તકોનો યથાશક્તિ સંગ્રહ કરવામાં
આવ્યો છે.

તમને કોઈપણ પુસ્તકની જરૂર જણાતાં એકવાર
આ પુસ્તકાલય (બુકડેપો) ને જરૂર યાદ કરજો.

શ્રી. શારદા વિહાર પુસ્તકાલય
સોનીકળીઆ—મુરત.

